

Archívum 2012. december 18.

Karácsonyi beszélgetések: Dévény Anna - „Etna néni” jutalma a gyógyítás

Két éve készítettem vele az ünnepek előtt egy interjút. Akkor azt mondta, egész esztendőben karácsonya van, hiszen a szeretetből bőven jut neki a 365 napban. És – ezt csak én teszem hozzá – dupla ennyit ad is minden percben. Ám Dévény Anna idei karácsonya nem biztos, hogy nyugodt lesz. Az alapítvány ugyanis, ahol nagyon sok gyereknek és baleseti sérültnek adta, adja vissza a mozgás örömét, veszélyben van.

Gondolom, nagyon nehéz ezt megélnie! – nem kérdésnek szántam, ám Pannika, ahogy mindenki hívja, csak mosolyogva tárja szét a karját.

– Az alapítványunk mostani helyzete sajnos tükrözi a mindennapok nehézségeit. Érzékelem magam körül a szegénységet. Néha már szinte lelkipurdalásom van attól, hogy fedél van a fejem fölött. Nehezen viselem, amikor hajléktalanokat látok, elszorul a szívem, hogy gyerekek éheznek, vagy az ismeretségi körömben derül ki nagy művészekről, hogy éppen csak meg tudnak élni. Meg aztán mindig nehéz volt szakmailag is, anyagilag is az alapítványt működtetni. De soha nem adtam fel. Már csak azért sem, mert egy család, ahol beteg gyerek él, kiszolgáltatott helyzetben van, és sajnos akad, aki a gyógyításban is az üzletet látja. Alapítványunknál viszont a "legszívügyebbek" azok, akik nehéz helyzetben állnak. Innen még soha nem maradt ki sem gyerek,

sem felnőtt, mert nem tudott hozzájárulni a működés költségeihez! Nagyon bízom abban, ha túléljük ezt a krízist, akkor ez így is marad. Mert valahogy hiszem, hogy jön majd segítség. Mindennap hálát adok azért, hogy a pénz ördöge nem kísértett meg. Boldoggá tesz – még akkor is, ha emiatt bolondnak néznek, vagy visszaélnék vele –, ha azt tudom mondani valakinek: nem tartozik semmivel a kezelésért, a vizsgálatért. De ne kérdezze, miért!

Talán azért, amiért két évvel ezelőtt azt mondta, hogy mindennap karácsonya van? Talán az örömért, hogy adhat?

– Az ember a belső útjáról ne térjen le! Ezt próbálom a tanítványaimmal, a kollégáimmal is elfogadtatni: a lelkét senki ne adja el semennyiért. És ezért van az, hogy "Etna néni" – ezt a becenevet adták nekem – kitör, amikor megtudja, hogy nyolc-tízezer forintokért kezelgetnek olyan kollégák, akik tölem kapták ezt a gyógyítási lehetőséget. Ugyanakkor elismerem, kicsit igazságtalan vagyok, mert meg kell élni valamiből és ez egyre nehezebb. Nekünk tavaly hetvenhétmillió forint volt az éves költségvetésünk, ehhez az OEP-től tizenkétmillió támogatást kaptunk. Persze nagy szó, hogy egyáltalán kapunk, de a hiányzó hatvanötmilliót nekünk kell előteremteni. És én ezt nem akarom a szülőkre terhelni.

Kíváncsi vagyok, vajon nagyobb küzdelem-e most az életben maradás, mint egykor a módszer elfogadtatása volt. Bölcsen válaszolja: minden harc akkor nehéz, amikor vívni kell. Inkább annak örül, hogy már van 150 orvos, aki csak az ő módszerét ajánlja. Én ezt kevésnek találom, de ő sikernek érzi, hiszen a szakmai csata még mindig tart, harminchét év után is.

– Sajnos az új, a „más” áldozatot kíván. Galileit megégették, Semmelweist – bizonyított tény – agyonverték. Nem hozzájuk akarom hasonlítani magam, de kétségtelen, hogy a megpróbáltatás rokon. Én harminchét esztendeje győzködöm a mozgásrehabilitációs szakmát arról, hogy nem gyógyítás, ha azt erőltetjük, amire a gyerek vagy a felnőtt páciens nem képes. Pedig az erőltetésről szól az összes módszer itthon és az egész világon. „Tessék csinálni!” – szól az ukáz. De hogyan, ha az a baja, hogy nem képes rá?! Ha nem teszem képessé, a lehetetlent várom el. Húsz évig én is ezt csináltam a neurológiai betegekkel. Meg is hasonultam bele, mert semmit nem tudtam elérni. És akkor jött a lehetőség, hogy elkezdjem azt, ami a nevemhez fűződő módszer kialakulásához vezetett.

Ahogy beszél a munkájáról, a nehézségekről, érezni minden gesztusából, hogy hiteles. Ragyog belőle a szeretet és a meggyőződés. Pedig élete első negyven éve nagyon nehéz volt, azt mondja, annak egyetlen napját sem élné újra. De a következő harminchét esztendő sem volt könnyű. Harcolt és harcol, s közben működtet egy alapítványt, tanítja az utódait, napi tizenkét órát dolgozik. Csak annyi engedményt tett magának, hogy nem reggel fél 7-től, hanem 9-től kezdi a munkáját.

Hogy bírja ezt ennyi erővel és lelkesedéssel?

– Nem tudom, ezen sose gondolkodom. Rengeteg a feladat, és jó segíteni.

Elővesz egy fotót, amin egy 70 dekás, törékeny kis koraszülött látható egy inkubátorban.

– A szülőknek azt mondták, halmozottan fogyatékos lesz. Az anya nem nyugodott bele, és elvitte egy „dévényeshez”. Tessék, ez lett belőle – mutatja az újabb képet, amelyen egy gyönyörű, tízéves, szőke kislány mosolyog. – Makkegészséges, sőt, ügyesebb és okosabb a kortársainál, mert ez a módszer „pozitív mellékhatása”... Ezenkívül az is hatalmas ajándék, hogy már főként csecsemőkkel foglalkozom. Egyszerűen olyan ez, mint a szerelem; elolvadok a babáktól. Pár napja egy pillanatra megálltam egy kisbabáját tartó anya mellett. Akkor a gyerek kihajolt, és a vállamra tette a fejét. Kell ennél több? Biztos, hogy a szeretetnek is van egy rezgése, és ezt a kicsik még sokkal jobban érzik, mint mi, felnőttek.

De nem csak a babáktól kap vissza abból a nagy szeretetből, ami sugárzik belőle. Elmondta, egyszer egy utcai árusnál vásárolt ajándékot, majd másnap szerette volna kicserélni, de az eladó azt akarta, tartsa meg azt is, amit először vett. "Mert maga megérdemli!" – mondta. Azóta sem érti, miért. Kicsit szabódik, amikor azt válaszolom, talán mert a jóság ugyanúgy látható, mint a gonoszság.

– Nem szeretem én a nagy szavakat. Egyszerű ember vagyok, aki teszem a dolgom. A sok nehézség mellett rengeteg jót is kaptam. A legjobb amikor segíteni tudok. Ez folyamatos öröm. A munkám révén lett egy csodás fogadott lányom, Volf Katalin prímabalerina, és megismerhettem a nemcsak művésznek, hanem embernek is nagyszerű Takács Klára operaénekest. Jutalomnak érzem azt is, hogy tizenhetedik éve ott lehetek az Operaházban, ahol speciális testképző tréninget tartok. Régi szép barátság fűz a Várjon Dénes–Simon Izabella zongoraművész házaspárhoz, velük is a munkám „hozott össze”, és a remek szoprán „etoile”-nak, Sümegi Eszternek a színpadi balesete után is talán tudtam némi segítséget nyújtani a felépüléshez. A művészeket csodálatos teremtményeknek tartom, az ő megbecsülésük és barátságuk igazi nagy ajándék számomra.

Nem bír egy percre sem meglenni munka nélkül?

– Nem. A múltkor például egy ifjú táncosnő ült mellettem az Operában. Panaszkodott a lábára. A szünetben a helyünkön maradvá megkezeltem. Jó lett. Hát nem jó?

Végül is az a legboldogabb ember a világon, aki azzal foglalkozhat, amit szeret. Dévény Anna boldog ember?

– Igen, az. És tudom, hogy édesanyám vezetett fentről... Fogta a kezem egy életen át. Mert ezt másképpen nem lehetett volna végigcsinálni. Szenvedek ettől az acsarkodó világtól, a körülöttem érzékelhető szegénységtől, és attól, hogy nem lehet mindenkin

segíteni. De azért nagyon sok mindent köszönök! – és egy finom mozdulattal felfelé mutat.

Kálmán Alida

[Tisztelt Olvasóink, Hirdetőink!](#)

A Hegyvidék 2016. évi első száma január 12-én jelenik meg. A szerkesztőség december 21-től január 3-ig zárva tart. Januári első lapszámunkba december 18-ig, valamint január 4-től veszünk fel hirdetéseket. Lapzárta január 6. Kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog új évet kívánunk!

[Online ügyintézés a Hegyvidéken](#)

[Tovább »](#)

A Hegyvidéki Önkormányzat újabb fejlesztésekkel segíti az egyszerűbb, gyorsabb, hatékonyabb ügyintézés. A könnyített [online ügyintézés](#) első előnyét már január 1-től élvezhetők a parkolási engedélyek igénylése és átvétele kapcsán. További részletek [ezen a linken olvashatóak](#). [Az e-ügyintézés itt érhető el](#).

[Vasárnap is nyitva](#)

[Tovább »](#)

Hol tudok vasárnap venni a XII. kerületben fájdalomcsillapítót vagy kenyeret? Merre tankolhatok, és hol van nyitva zöldséges? Mindezekre a kérdésekre a válasz ezentúl egy térképen megtalálható. A Hegyvidéki Önkormányzat a teljesség igénye nélkül – a szolgáltatók adatain alapuló, nem hivatalos – térképet készített a XII. kerületben vasárnap is nyitva tartó üzletekről. [Az alábbi térképen külön kategóriák szerint kereshetünk](#) a nyitva tartó boltokra, legyenek azok élelmiszerüzletek, benzinkutak, trafikok, zöldségesek, illetve patikák.

[Pánikgomb a hegyvidékiek biztonságáért](#)

[Tovább »](#)

Pánikgomb elnevezéssel egy új okostelefonos alkalmazást fejlesztett ki az önkormányzat a Hegyvidéken élők biztonsága érdekében. Az egyszerű, de veszélyhelyzetben különösen hasznos program használatát Pokorni Zoltán polgármester, Váczi János alpolgármester és Petrik Máté, az Appsters Kft. munkatársa mutatta be a Tamási Áron Iskolában.

[Okostelefonos úthibabejelentő a Hegyvidéken](#)

[Tovább »](#)

A „Jó utat!” az itt élők információjára épülő alkalmazásmodul, amely segítségével 2014 szeptembere óta az úthibákat, az engedély nélkül elhelyezett konténereket, valamint az üzemképtelen gépjárműveket jelenthetik be az állampolgárok az illetékeseknek.

[Havazás előrejelzés](#)

[Tovább »](#)